

Bibliaóra, 2021. augusztus 24.

Kezdő ének: 118. zsoltár - *Adjatok hálákat az Úrnak*

Imádkozzunk:

Hálaadással jöttünk színed elé Urunk, Istenünk, hiszen ha számba vesszük kegyelmed nyilvánvaló jeleit az életünkben, csak csodálkozni tudunk. Légy áldott a türelemért, amellyel hordozol minket, a szeretetért, amellyel minden megtettél, hogy veszendő lelkünket megmentsd a kárhozattól. Köszönjük mindazt, amit kegyelmed csodálatos megtapasztalásaként ismerhetünk fel életünkben. Nem vagyunk méltók erre a törődésre, ezért kérünk, segíts, hogy méltó módon tudjunk bánni javaiddal. Ne tartsuk vissza, ami Téged illet, vagy amivel a felebarátunknak segítségére lehetünk. Hadd tudjuk hálánkat kifejezni egész életünkkel. Kérjük ehhez igéd vezetését, eligazítását, kérünk, szólj hozzánk. *Amen*

Ószövetségi igeszakasz: 2Kir 12

[1](#) Jóás hétéves korában lett király. [2](#) Jéhu hetedik évében kezdett uralkodni Jóás, és negyven évig uralkodott Jeruzsálemben. Anyjának a neve Cibjá volt, Beérsebából származott. [3](#) Jóás egész életében azt tette, amit helyesnek lát az Úr, mivel erre tanította Jójádá főpap. [4](#) Csak az áldozóhalmok nem szűntek meg, a nép továbbra is áldozott és tömjénezett az áldozóhalmokon. [5](#) Jóás ezt mondta a papoknak: A szent adományokból eredő összes pénzt, amit az Úr házába visznek, a forgalomban levő pénzt, azt a pénzt, amelyet fejenként rónak ki becslés szerint, továbbá mindazt a pénzt, amit az emberek szívük szerint visznek az Úr házába, [6](#) vegyék magukhoz a papok, mindegyik a maga ismerősétől, azután javíttassák ki a templom rongálódásait, ahol csak ilyen rongálódás található. [7](#) De Jóás király huszonharmadik évéig sem javíttatták ki a papok a templom rongálódásait. [8](#) Ezért Jóás király hívatta Jójádá főpapot meg a többi papot, és megkérdezte tőlük: Miért nem javíttatjátok ki a templom rongálódásait? Ezután nem tehetitek el ismerőseitek pénzét, hanem oda kell adnotok a templom rongálódásainak javítására. [9](#) A papok beleegyeztek, hogy nem teszik el a nép pénzét, de a templom rongálódásait mégsem javíttatták ki. [10](#) Akkor Jójádá főpap vett egy ládát, a fedelére lyukat fűrt, és odatette az oltár mellé jobb felől, ahol be szoktak menni az Úr házába. Abba tették az ajtót őrző papok mindazt a pénzt, amit az Úr házába vittek. [11](#) Mikor aztán látták, hogy sok pénz van a ládában, odament a király kancellárja a főpappal együtt, csomókba kötötték, és összeszámolták az Úr házában talált pénzt. [12](#) A lemért pénzt átadták a munkavezetőknek, akik az Úr házához voltak kirendelve. Azok pedig kiadták az ácsoknak és az építőmestereknek, akik az Úr házán dolgoztak, [13](#) meg a kőműveseknek és a kőfaragóknak, hogy vásároljanak faanyagot és faragott köveket az Úr háza rongálódásainak a kijavításához, és ami csak szükséges volt a templom javításához. [14](#) De abból a pénzből, amit az Úr házába vittek, nem készítették az Úr háza számára sem ezüstpénzt, sem késeket, sem hintőedényeket, sem trombitákat, sem egyéb arany- vagy ezüstpénzt, [15](#) hanem a munkavezetőknek adták oda, hogy javítsák ki abból az Úr házát. [16](#) Nem kellett elszámoltatni azokat, akikre rábízták a pénzt, hogy átadják a munkavezetőknek, mert azt hüen kezelték. [17](#) Csupán a jóvátételi áldozatra és a vétékáldozatra adott pénzt nem vitték be az Úr házába, ez a papoké volt. [18](#) Akkoriban vonult fel Hazáél, Arám királya; megtámadta Gátot és elfoglalta. Majd elhatározta Hazáél, hogy Jeruzsálem ellen vonul. [19](#) Ezért Jóás, Júda királya fogta mindazokat a szent tárgyakat, amelyeket elődei, Jósáfát, Jórám és Ahazjá, Júda királyai adományoztak a templom javára, és a maga szent adományaival meg az Úr házának és a királyi palotának a kincstárában található összes arannyal együtt elküldte Hazáélnak, Arám

királyának, mire az elvonult Jeruzsálem alól. [20](#) Jóás egyéb dolgai, mindaz, amit véghezvitt, meg van írva a Júda királyainak történetéről szóló könyvben. [21](#) Udvari emberei fölkeltek, összeesküvést szőttek ellene, és megölték Jóást Bét-Millónál, amikor Szillába ment. [22](#) Józákár, Simat fia és Józábád, Sómér fia voltak azok az udvari emberei, akik megölték, és ő meghalt. Ősei mellé temették Dávid városában. Utána a fia, Amacjá lett a király.

Kedves Testvéreim,

Jóás gyermekként került a trónra. Életét Isten különös módon őrizte meg, hiszen nagyanyja, Ataljá (Aháb izraeli király lánya, akivel Jósáfát júdai király házasította össze a fiát, Jórámot), a fia, Ahazjá halála után annak összes utódját, tehát a saját unokáit megölette és magához ragadta a hatalmat. Egyedül a csecsemő Jóás menekült meg, akit nagynénje, Jóseba, Jójada főpap felesége, a dajkájával együtt elrejtett és rejtegették 6 éven át az Úr házában. A hetedik évben Jójada főpap érkezettnek látta az időt, hogy mint a nép lelki vezetője lépjen, és Jóást felkente Júda királyává, ezzel a dávidi uralkodás folytonossága helyreállt.

Jó olvasnunk, hogy *Jóás egész életében azt tette, amit helyesnek lát az Úr, mivel erre tanította Jójadá főpap.* Hiszen ebből az derül ki, hogy nemcsak ott nőtt fel az Úr házában, de az Úr közelében is volt, volt lelki vezetője, aki felelősséggel volt iránta, és hogy Jóás hallgatott is rá. Ahhoz ragaszkodott, amit helyesnek lát az Úr. Sajnos, ez a megállapítás egyben azt is sejteti velünk, hogy csak Jójadá életében volt ez így.

Csak az áldozóhalmok nem szűntek meg, a nép továbbra is áldozott és tömjénezett az áldozóhalmokon. Ez olyan apróságoknak tűnő megjegyzés. Arra vonatkozik, hogy Izrael fiai átvették a pogányok által használt áldozati helyeket, s mivel azokat szent helyekként kezelték, maguk is használták, még ha az Úr tiszteletére is. Pedig a templom és az így központosított kultusz pont ezt hivatott megszüntetni, hiszen mindig ott volt a veszély, hogy a hellyel a hozzá fűződő pogány szokásokat is átveszik, amit Isten megtiltott. Ez később igazolódik Jóás uralkodásakor is. Ezért veszélyes megalkuvónak lenni, s meghagyni és nem szakítani olyan dolgokkal, szokásokkal, bűnnel, ami kísértés marad, és egy pillanatban legyőzhet minket.

Jóás uralkodásában kiemelt a jelentősége a templom iránti szeretetnek. Látja, hogy mennyire elhanyagolt állapotban van, hiszen Ataljá idejében kifosztották, Baal templomot építettek és pártfogoltak Jeruzsálemben. Az Úr házára nagyon ráfér már a tatarozás, felújítás. És Jóásnak ez szívügye. Következésképpen azon van, hogy megtörténjen a felújítás. Sajnos, a papok ebben nem partnerek, lazán veszik a feladatot, és a szükséges anyagiak sem gyűlnek össze a munkához. Így éveken át érdemben nem történik semmi, a papoknál valahogy elakadnak az adományok és nem különítik el azokat a templomjavításra. Sajnos a későbbiekben is, bár beleegyeznek, hogy a nekik járó összegben túl (17.v. 2M 30,13 3M 5,15-16) mindent leadnak, a javíttatást mégsem végzik el. Ekkor csináltatja Jójada a perselyt, hogy közvetlen oda kerüljenek az adományok és ebből fizessék a helyreállítási munkákat. Valóban úgy van, hogy az emberek, ha látják, mire kell, és hogy az a munka folyik, van a dolognak értelme, akkor bizalommal és buzgóbban adakoznak.

Jóás uralkodásáról akkor kapunk teljes képet, ha párhuzamosan olvassuk a mai részhez a 2Krón 24. részét is. Az ellenséges támadás Istentől volt, amiért Jójáda halála után Jóás bálványimádó lett. Nagyon szomorú látni, hogy amikor Jójáda már nincs, olyan hosszú lelki irányítás alatt sem nőtt fel, nem önálló és érett a hitben Jóás úgy, hogy megmaradna az Úr útján, hanem más hatásoknak rendeli alá magát és sodorja vétekbe népét is. Istentől való eltávolodását igazolja az is, hogy a bajban nem Őt keresi, nem Benne bíz, hanem emberi módon a templomi kincseket veti be az ellenséggel szemben. Az ellene való összeesküvés és megölése is Isten ítélete rajta, hiszen megköveztette Jójáda fiát, aki az Úr intő szavát hirdette neki. Ez az élet egy jó kezdet után rossz befejezés. Végül Jóást nem a királyok temetőjében temetik. Szemben Jójádaival, akit viszont igen, mindazért, amit az Úr népéért tett.

Újszövetségi igeszakasz: Mk 12,1-17

1 Jézus ekkor példázatokban kezdett szólni hozzájuk: Egy ember szőlőt ültetett, kerítéssel vette körül, borsajtót ásott, és őrtornyot épített. Azután bérbe adta szőlőmunkásoknak, és idegenbe távozott. 2 Majd amikor eljött az ideje, elküldött a munkásokhoz egy szolgát, hogy megkapja tőlük a részét a szőlő terméséből. 3 De azok megragadták a szolgát, megverték, és elküldték üres kézzel. 4 Ismét elküldött hozzájuk egy másik szolgát, ezt pedig agyba-főbe verték, és megalázták. 5 Újból küldött egy szolgát; ezt megölték, azután sok más szolgát is; némelyeket megverték, másokat pedig megölték. 6 Volt még egy szeretett fia. Utoljára őt küldte el hozzájuk, mert azt gondolta: A fiamat meg fogják becsülni. 7 A munkások azonban ezt mondták egymás között: Ez az örökös, gyertek, öljük meg, és mienk lesz az örökség! 8 Megragadták, megölték őt, és kidobták a szőlőn kívülre. 9 Mit tesz hát majd a szőlő ura? Eljön, és elpusztítja a munkásokat, azután másoknak adja a szőlőt. 10 Vajon nem olvastátok a Szentírásban: „A kő, amelyet az építők megvetettek, az lett a sarokkő; 11 az Úrtól lett ez, és csodálatos a mi szemünkben”? 12 Ekkor el akarták őt fogni, de féltek a sokaságtól. Mert megértették, hogy róluk mondta a példázatot. Ezért otthagyták őt, és elmentek.

13 Elküldtek hozzá a farizeusok és a Heródes-pártiak közül néhányat, hogy egy kérdéssel csalják törbe. 14 Odamentek tehát, és így szóltak hozzá: Mester, tudjuk, hogy igaz ember vagy, és nem törödsz azzal, hogy ki mit mond, mert nem veszed figyelembe az emberek tekintélyét, hanem az igazsághoz ragaszkodva tanítod az Isten útját. Szabad-e adót fizetni a császárnak, vagy sem? Fizessük-e vagy ne fizessük? 15 Ő pedig ismerve képmutatásukat, ezt mondta nekik: Miért kísértetek engem? Hozzatok nekem egy dénárt, hadd lássam! 16 Azok pedig hoztak egyet, és ő megkérdezte: Kié ez a kép és ez a felirat? Ők pedig így feleltek: A császáré. 17 Jézus ezt mondta nekik: Adjátok meg a császárnak, ami a császáré, és Istennek, ami Istené. És igen elcsodálkoztak rajta.

Kedves Testvéreim,

A szőlőmunkások példázata arra a jól ismert és érthető bibliai képre épül, amely szerint Isten a szőlő gazdája, népe a szőlő és a munkások pedig azok, akikre népe vezetését bízta. Ő a tulajdonos, aki megtett mindent szükségessé a szőlő gondozásához a termés érdekében. Mert a gazda termésre vár. Kiadta, talán felesbe, ahogyan akkoriban gyakran előfordult, és amikor eljön az ideje, várja a maga részét. Mert eljön az ideje a termés megkérésének, amikor az Úr várja a gyümölcsöt. Ezek a munkások elutasítják őt, megtagadják ezt tőle, ők csak maguknak dolgoztak, magukat gyarapítják és a tartozásukról nem akarnak tudomást venni. Mi több, a

gazda követeit - akik emlékeztetik őket tartozásukra - bántalmazzák, megölik... Ez volt sok próféta sorsa, akiket Isten a népéhez küldött.

A gazda azonban még mindig esélyt akar adni, utoljára a szeretett fiát küldi el, mondva, őt meg fogják becsülni. Ezért mondjuk, hogy az Úr Jézus Isten utolsó szava (Zsid 1,1-2) hozzánk: Ha Ő sem kell, más már nem segít és nem ment meg. Ne várjunk, mert nincs más, csak Ő. És Ő nem kellett, csak az örökség kellett volna, pedig csak Őbenne és Vele lehet minden a mienk. „*Öljük meg, és mienk lesz az örökség*” Megragadták, megölték, és ez nekik nem uralmat és hatalmat, hanem ítéletet, pusztulást eredményezett. Jézus ezzel előre jelzi hamarosan bekövetkező halálát, amit a gonosz szőlőművészek követnek el, mert Ő a szőlősgazda Fia. A gazda a szőlőt másoknak adja, akik méltók lesznek rá. Akinek nem kell a Fiú, az az Életet utasítja el, hiszen akié a Fiú, azé az Élet. Őbenne mindent felkínált és elmondott nekünk az Atya, mást ne várjunk, másra ne számítsunk, mert nincs más. Ő az építők által elutasított, megvetett kő, aki a sarokkő lett, Akihez igazodva épülhet fel az életünk. A sarokkő, amely mint bezáró kő tartja egybe a boltívet, lehet tartóköve az életünknek. Nélküle összeomlik. Tényleg csodálatos ez a szemünkben?

Jézus ellenfelei nem tudtak mit szólni, magukra ismertek és elmentek. De következő kérdésük törbe akarja Őt csalni: *Mester, tudjuk, hogy igaz ember vagy, és nem törődsz azzal, hogy ki mit mond, mert nem veszed figyelembe az emberek tekintélyét, hanem az igazsághoz ragaszkodva tanítod az Isten útját. Szabad-e adót fizetni a császárnak, vagy sem? Fizessük-e vagy ne fizessük? Részükről álca Jézust ilyen pozitívan látni, pedig a színtiszta igazat mondják róla, Csak éppen nem így hiszik. Ha ezt elhinnék, nem akarnák Őt törbe csalni, hanem elfogadnák tanítását. A kérdésük így, hogy „szabad-e”, nagyon provokatív. Hiszen figyelmen kívül hagyja az adott társadalmi rendet, helyzetet. Adót az ember a törvény szerint fizet és nem a saját belátása szerint. Nem fizetni - lázadás a római hatalom ellen. A fizetés mellett kiállni, pedig nem kevesebbet jelent, mint hogy Jézus nem a messiás, mert ő a váradalmak szerint megszabadítja népét a rómaiaktól nem pedig meghódoltatja.*

Jézus azonban nem lehet törbe csalni, Ő belelát az emberi szívekbe és fejekbe... ezt nyilvánvalóvá teszi: Mit kísértetek engem? Hozzatok egy dénárt... Akinek a képe van rajta, azé a fizető eszköz, tartoztok vele, ha használjátok. Márpedig használták. Azonban nemcsak a császárnak kell megadni, ami őt megilleti, hanem Istennek is azt, ami az Istené. *Adjátok meg mindenkinek, amivel tartoztok: akinek az adóval, annak az adót, akinek a vámmal, annak a vámot, akinek a félelemmel, annak a félelmet, akinek pedig a tisztelettel, annak a tiszteletet* (Rm 13,7) Mihez van joga Istennek az életemben? Mindenhez, hiszen minden az Övé. Valóban az Övé?

Imádkozzunk:

Urunk, köszönjük, hogy figyelmeztetsz, el kell jutni a lelki nagykorúságra, hogy akkor is hűek maradjunk Hozzád, amikor elfogynak mellőlünk azok, akiknek a vezetése alatt voltunk. Ehhez kell a személyes kapcsolat Veled. Add, hogy mindig annak lássunk, aki érthetetlen szeretettel kiragadott minket a pusztulásból. Segíts,

hogy házad iránti féltő szeretet legyen bennünk, és ez a szeretet ne csupán épülethez, hanem annak gazdájához kössön. Köszönjük, hogy irántunk való szereteted abban csúcsosodott ki, hogy elküldted az Úr Jézus Krisztust közénk. Bizony, mi sem tudjuk Őt megbecsülni, kérünk, segíts, hogy el ne utasítsuk Őt, s hogy kiadjuk azt, ami Téged illet, hogy teremjen az életünk gyümölcsöt, amit joggal vársz el tőlünk.

Annyi mindenkinek igyekszünk megadni, amit az övé, amikor ehhez valamilyen érdekünk fűződik, bocsáss meg, hogy éppen csak Téged rövidítünk meg... Segíts, kérünk, hogy a hozzánk való jogot ne tagadjuk meg Tőled. Téríts magadhoz, hogy el ne térjünk Tőled. Órizz meg szeretetedben, hogy járassunk orcád világosságában. *Ámen*

Mi Atyánk... Áldás...

Záró ének: 80. zsoltár - Hallgasd meg, Izráel pásztora...